

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter volja po pošti prejemana za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poštnina znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravništvo je v Ljubljani v Frana Kolmana hiši „Gledališka stolba“.

Upravištvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Domača vprašanja.

I.

V zadnji številki „Soče“ objavljen je pod nadpisom „Kako je pa naše narodno gospodarstvo?“ obširen dopis z Dunaja, čegar pisatelj na konci sam omenja, da bi ga veselilo, „če bi se izražene skrbi odstranile po tehtnejših razlogih“, nego so njegovi. Ko bi tudi pisatelj tej želji ne bi dal javnega izraza, morali bi na vsak način pokazati svojo barvo, da se nas ne obsodi po uže banalnem izreku: „Qui tacet, consentire videtur“.

Omenjeni dopis narekovan je sicer po pravem domoljubju, a vender se povsem ne moremo skladata z njim, ker nekoliko slika preveč črno, nekoliko pa tudi kaže, da mu istinite razmere niso popoljno znane.

Našemu odgovoru, našim proticpazkam naj se nikakor ne pripisuje polemičen značaj, ker tega ne nameravamo, temveč razpravljati hočemo brez predsodkov, brez razburjenja, popolnem mirno in vestno v navedenem članku sprožena vprašanja.

Kakor se dan danes šestokrat in skoro v vsakem listu razpravljajo narodno gospodarska vprašanja, se je tudi pisatelj zgoraj imenovanega dopisa v prvi vrsti bavil z gospodarstvom našega naroda.

Popisovaje bedo in revo kmetskega stanu, opozarja, kako se množe eksekutivne dražbe mnogokrat za neznatne svote, da je gmotno stanje našega naroda prežalostno, in pravi: „Uže predlansko leto se je začelo reševati vprašanje, kako bi se narodnim posestnikom moglo pomagati v začasni denarni stiski. To gibanje je rastlo in cvelo in bi imelo roditi lansko leto lep sad, namreč v istini pomoč, če bi je bilo ob priliki treba posestniku“.

Temu stavku nasproti usojamo si zanikavati, da je gibanje sploh raslo in cvelo, ker je ostalo brez nasledkov, brez vspeha, kajti če se v zboljšanje

gmotnega položaja ne more sklicati niti jeden shod, potem so vsi taki napor, kakor bi Nемеc rekel, le „Strohfeuer“. Naši bratje na spodnjem Štajerskem tudi ne leže na rožicah, pa gledimo, kako so si oni sami pomagali, da imajo denar na razpolaganje „v začasni denarni stiski“. Snuvali so si posojilnice. V Ljutomeru, v Ormoži, v Šostanji, v Celji, v Mariboru, v Mozirji, družih niti omenjaje, povsod imajo krepke in izvrstno delujoče denarne zavode in vsak kdor je še kredita dostojen, vsak dobi brzo pomoč za male obresti. Če se je to posrečilo Štajercem, zakaj bi to ne bilo možno tudi po drugod? Notranjska in Primorska pa nijmeta niti jednega takega zavoda, dasi smo zadnjič čitali, da se v Ilirski Bistrici uknjižujejo posojila po 20, 30 in celo več odstotkov, dasi je javna tajnost, kako oderuhi zlorabijo in odirajo ubozega posestnika. Mnogokrat so se uže priporočale posojilnice, priobčevali se vsi možni napotki, kako pri tem postopati, bilo bi tedaj odvišno zopet to ponavljati, nego dovolj naj bode, da kažemo na posojilnice na dolenjem Štajerskem in pozivljemo rodoljube, da snujejo posojilnice, kjer koli jih treba. Saj k temu ne treba tolikih priprav, nego le resne volje nekaterih veljavnih možakov v dotičnem okraji in sploh inicijative. Posojilnice so glavni pripomoček posestniku, ki je vsled slabih letin primoran iskati si denarja in skoraj zagonetka nam je, da baš na Primorskem, ki se sicer ponaša s svojo zavednostjo in zrelostjo, kjer stanuje toli gibčen in žilav narod, si še do denašnjega dne niso pridobile tal.

Da je gmotno stanje našega posestnika res žalostno, temu pritrđiti mora vsakdo, a ravno tako istinito je tudi, da je marsikateraj eksekutivnej dražbi kriva lastna malomarnost, ki odlašala in odlašala plačilo neznatne vsote toliko časa, da konečno te vsotice z dorastlimi, jako izdatnimi stroški več plačati ne more. Kriva je temu ista malomarnost, ki se niti ponujanih sredstev za pouk in omiko ne

poslužuje, da se niti za učence razpisane ustanove n. pr. za šolo na Slapu, zaradi pomanjkanja prosilcev oddati ne morejo, dasiravno je po takej ustanovi učenec za čas svojega šolanja z vsem preskrbljen.

So še mnogi drugi uzroki neugodnemu stanju našega naroda, a o vseh se je uže razpravljalo in temeljito pisalo. Omenjamo tu le zares izvrstne članke, ki so lansko leto priobčevali se v našem listu pod naslovom „Ganimo se!“ V njih bili so naštet in razpeljani vsi uzroki naše bede, a tudi navsveti in sredstva, kako temu priti v okom. Kaj boljšega bi težko bilo izumiti, tedaj opozarjamo na omenjene članke in želimo, da bi se uvaževali, da bi se pričelo po njih ravnati, kajti najboljši sveti, najboljša sredstva so prazna, ako ne najdejo poslušnih ušes.

Kar se tiče narodnih veselic, kar zadeva „Narodni Dom“, z ozirom na narodno gmotno stanje, kar je gospod pisatelj navedel glede naše mladine, o tem več v prihodnjem članku.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 27. oktobra.

Pri razdelitvi referatov v budgetnem odseku delegacijskem razdril se je kompromis. Desnica je dala referate o vnanjih zadevah in vojski svojima udoma Hübnerju in Fandrliku, kar se ob sebi razume, levica pa je na to izrekla, da ne reflektuje na ostale manj važne referate. Tedaj so vsi referati v rokah avtonomcev. Levica se kaže s tem razžaljeno; govori se celo, da se v bodoče nekateri ustavoverci ne bodo več udeležili delegacij, ker ne dobé več tako ugodne prilike, da bi vladi polena metali pred noge. — Prihodnja seja budgetnega odseka bode še le 3. novembra, da dobé poročevalci čas pripraviti se na referate.

V hrvatskem saboru pretresoval se je predlog o prikrajšanju govorniške prostosti. Poročevalec korar Vučetić, sekcijski šef ba-

kateremu so sporočili o tej dogodbi in je velel odpraviti medveda v komisijo.

Jaz sem se začudil takemu postopanju, začuvši o njem od nekega sorodnika Vasilija in sem se takoj napotil h komisarju.

Komisar ustavil se je pri starosti. Pri mojem uhodu govoril je nekaj svojemu pisarju z opuhlo fiziognomijo, črtavšemu nek papir, in na moj poklon samo vprašaje pogledal na mene, češ: kak človek prišel je pa sedaj?

— Ali je res, vprašam jaz, da hočete odpraviti medveda v komisijo?

— Da. Medved ušel je sprevodnikom . . . V ovratniku njegovem so denarji zašiti — o tem poročili so Tatarji . . . A kedo ste vi?

— Vaša naredba je jako čudna. Zverina, in to še roparska, ubita v gozdu, v katerem lov nij prepovedan, je last onega, ki jo je ubil, a vi jo odpravljate v komisijo! . . .

— Kaj, vi mene hočete poučevati? Jaz vas vprašam — kdo ste vi? . . .

Jaz povedal sem mu kedo sem.

LISTEK.

Drag medved.

(Povest. Ruski spisal M. Rudakov, poslovenil Kmetov.)

(Konec.)

Za prvim vozom šlo je kakih pet ljudi, v tem številu sin in hči Vasilija, za drugim — skoraj vse naselenje Afanasjevke obojega spola, ne izimši tudi otrok; široki usnjeni ovratnik z medno zaponjo vlekel je na se poglede vseh, — denarce jelo je delati svoje delo!

Zadaj za vsemi šel sem jaz, komaj prestavlja je noge. Nikoli nijsem se čutil tako slabega, nikoli nij mi bilo tako težko, kakor tedaj, in puška moja nij se mi zdela nikoli tako težka. A vest, vest, gospoda, ta mi je neusmiljeno očitala . . .

„Ti,“ slišal sem njeni glas, „ti vrgel si ga v tace medvedu! Ti osirotil si njegovo družino!“ In v mojem umu razvrstili so se momentalno vsi slučaji, kjer sem igral v odnošajih Vasilija rolo demona-zapeljivca in tisti brezpametni pouki, katere

sem jaz tako samouverjeno dajal Vasiliju pri poslednjem svidanju z njim.

Kaj vse sem prečutil jaz tačas, more umeti samo oni, ki je vsaj jedenkrat v življenju slišal očitanja vesti . . .

In mnogo, mnogo nočij posle tega jaz nijsem mogel spati mirno: sanjalo se mi je vedno o razmesarjenem truplu Vasilija a domišljija moja risala je grozno podobo srečanja njegovega z medvedom . . .

Kaj je napotilo nesrečnega Vasilija spustiti se v nevarni boj z medvedom? Je li to bila koristoželjnost ali ga je sam medved zasledil in ga napal prvi? Nu, naj si bode temu kakor hoče, strel Vasilija za medveda nij bil smrtен! Krogla prestrelila mu je grlo. Udar s sekuro bil je ugodnejši — on razsekal mu je levo ključnico, no medved imel je še vedno dovolj moči in če bi ne bilo Lapke, ki ga je nepričakovano pohabila, bi se ne bil tako potešil nad Vasilijem. Medved končal nij od ran, ampak prosto od odtoka krvi: ko so ga nakladali na voz, bilo je truplo njegovo še toplo . . .

Čez tri ure po našem prihodu v vas pripeljal se je komisar, bivajoč v 15 vrstah od Afanasjevke,

ron Živković in grof Sermage govore zanj, poslanci Arnold, Pisačić, Kamenar, Tkalič in Folnegović proti njemu. V večerajšnji seji govorili so Miškatičević in dr. pl. Šram za preuredbo §. 41., David Starčević proti, poslednjemu pa je bila zaradi hudih osebnih napadov odvzeta beseda.

Dr. Svetozar Miletić je bil ta teden po nasvetu profesorja Benedikta prenešen v nek danjski privaten zavod za blazne in na živcih bolne. Miletić je zbolel na psyhosi; uzrok njegove bolezn, pravijo zdravniki, je triletni samični zapor brez vsake dušne hrane.

„Nemzet“ dementuje odločno, da bi se bili v **Bosni in Hercegovini** ponovili ustanki. Le toliko je resnice, da je dobila deželna vlada poročilo, da se tri tolpe iz Črnogore pripravljajo prestopiti mejo. Sem ter tja da se pokažejo čete 10 do 30 mož, katere pa vojaki hitro preženó. Tako je bil 13. t. m. ujet razbojnik Kulšan, tovariš mu Galić pa ustreljen. Te male čete da so ostanki zadnje ustaje, brez nevarnosti. Ljudstvo je mirno. — Iz juga pa prihajajo vesti, ki nam stvar ne osvetlujejo tako optimistično kot „Nemzet“.

Vnanje države.

Preiskovanje napada na **srbskega** kralja vodil bo predsednik belgrajskega mestnega sodišča. Napadovalka vedno trdi, da so jo zgolj osebni nagibi napotili k zločinu. In ti nagibi so res tako očitni, da se ne dajo lahko politično drugače razlagati. Vender pa prihajajo iz Belgrada poročila, ki kažejo na to, da hoče vlada poskusiti nekaj eksperimenta tudi v tem pravcu. Da so se zaprli Vitković, Nikolić, Tavšanović in udova Knitjaninova to nijma še političnega pomena, ker je bila napadnica s temi osebami bodisi v sorodstvu ali pa vsaj v prijateljstvu. Govori se pa v Belgradu uže, da so jih mnogo v nočni dobi pozaprli ter da druge iščejo po deželi; da je nekaj resnice na tem, nam kaže ta skupščinarja Božić in Pavlović, ki sta tudi uže v zaporu. Napadnica je neki izpovedala, da je uže pred štirimi leti sklenila umoriti Milana, da nijma sokrivcev ter da nihče nij vedel o njeni nameri.

Finske novine priobčile so reskript **ruskega** cara na vrhovnega guvernerja finskega, ki slove: „Obžalovaje uvidim iz Vašega prepokornega poročila, da ste bili v neki zadevi primorani ukreniti naredbe, ki nijo povsem v soglasji s finskimi zakoni. Zató sem sklenil Vam pred vsem svetovati, da se v slučajih dvoumnostij zakonov, ali pa če bi bilo dvomiti, kako naj se kak zakon izvrši, posvetujete s prokurorjem finskega senata ter da mi vzajemno s finskim senatom vsikdar predložite razpravo o načinu kodifikacije finskega zakonodajstva. Aleksander III.“ — „Novosti“ pravijo, da je ta odlok carjev jako važnega principijelnega pomena. Ta reskript ne označuje samo princip točnega in resničnega izpolnjevanja ustavnih zakonov finskih, ampak svedoči tudi, da so caru svete obstoječe postave, od katerih se neče ni za las odmakniti. Reskript ta podaja tudi red, po katerem se je v bodoče pri dvoumnih zakonih ravnati. Na ta način zagotovljeno je točno izpolnjevanje zakonov tudi v upravnem področji. Ta carjeva naredba odvzame guvernerju velik del odgovornosti, ker se on v vseh dvomljivih slučajih obrne lahko na senat. Prokuror finskega senata, kateri se na carjevo povelje izbere iz sredine najbolj večjih juristov, postavil se je za čuvaja ustavnih zakonov ustavne velike knežine Finske.

Iz listov, ki so jih zasačili pri **francoskih** anarhistih se razvidi, da se je ustanovila v Genfu

družba, kateri je smoter uničenje imetka. Vladajoči komitè v Švici, pri katerem je tudi mnogo nihilistov, bil je v zvezi s francoskimi socialisti. Potujoči agenti imeli so svoja znamenja, po katerih so se spoznavali; vsa dežela je bila razdeljena v regionalne federacije, katere je vodil genfski komitè. Tudi se je konstatovalo, da je Bordat, urednik necega revolucionarnega lista, podpisal pismo, v katerem se več vodjem rudokopa pri Montceau les Mines žuga s smrtjo. V St. Etienneu zaplenili so poziv, da naj se umori državni pravnik. Govornika lyonskega ljudskega shoda, ki se je bil ponudil usmrtiti republike presidenta, bode sodnja tirala prédse. V Lyonu ranile so tri bombe v restavraciji Bellecour štiri ljudi močno, 20 pa manj hudo. Bombe razpočile so se v kabinetu, kjer je malo prej jeden možki z dvema ženskama večerjal. V Amiensu je velik strah, ker so imeli v štirih tednih uže pet velikih požarov. Po zidéh nabijajo se pozivi, v katerih se premožnim napoveduje boj. V Montpellieru našli so dve bombi v prefektovem vrtu. V justični palači v Châlonsu prijeli so gosposkega človeka, ki je nesel zabojček z dinamitnimi patronami.

Preiskovalni komisijon **egiptskih** upornikov zaslišal je v sredo Ali Bey Rušdi-ja, ki je mej bombardiranjem v Aleksandriji zapovedoval straži v palači sodišča prve stopinje in apelacijskega dvora. Ali Bey Rušdi dobil je bil v dan 12. junija od Suleimana Dauda povelje zažgati poslopje, potem ko se je Arabi s svojimi ljudmi umaknil v Kafr-el-Dauar. Rušdi pa povelja nij bil izpolnil in je Arabiju le v strahu bil to potrdil, na kar je oni zaklical: „Hvala Bogu! sedaj smo pokončali večino kristjanov in njih glavna poslopja!“ Druge priče, ki bi izpovedala, da je bil Arabi direktno deležen požiga v Aleksandriji, doslej še nij bilo.

Dopisi.

Iz Celja 26. oktobra. [Izv. dop.] V nedeljo 29. oktobra razkrili bodo v našem mestu spomenik cesarja Jožefa II. in tako bode tudi naše mesto imelo ono „znamenje boja“, katera postavljajo bivši ustavaki kot demonstracijo proti sedanjemu duhu vlade cesarja Franca Jožefa I. Današnji naš lokalni list kriči s polnimi usti, naj pokaže Celje v nedeljo svojo nemško kov, naj slavi cesarja Jožefa II. kot **germanizatorja!** Posestnik Lenko iz Šent Petra v Savinjske dolini, kateri se po nauku profesorja Mareka in rudarskega ravnatelja Pogačnika, ki ima zraven svojega posla menda mej vsemi celjskimi uradniki največ časa in ga vestno rabi za agitacijo proti Slovincem, nerazumljivo stavi v nasprotje s svojimi sosedi, dobil je baje nalogo, v slovenskem jeziku kmetom razložiti koristi germanizacije. — Sploh kaže celo obnašanje naših „liberalcev“, da so celo pozabili na letnice, katere pišemo. Pozabili so, da živimo v ustavnej državi, ki zagotavlja vsakemu narodu prosti razvitek svojega jezika, in niso se še navadili spoštovati naravne pravice svojih sosedov v deželi. Doba, v katerej so sami gospodovali, doba, v katerej je veljala oblastna beseda jednega samega, — absolutizem je uzor naših neprošenih častilcev cesarja Jožefa, kateri se je sam v večernem mraku svojih dnij prepričal, da se Avstrija ne dá ponemčiti. Zdaj, ko nastaja zora pravemu konsti-

tucionalizmu v Avstriji, ko se kličejo vsi državljani na delež pri zakonodajstvu in državljskih pravicah, ko se začenja uresničevati pravica v političnem življenji Avstrije, vračajo se naši „liberalci“ vzdihujoč v ideje absolutizma. Absolutizem je temelj njihovemu mišljenju, v absolutizmu, ki ne razdeljuje pravic vsem po razmeri bremen, v absolutizmu, ki bi Nemcem vse druge avstrijske narode na milost in nemilost izročil, v tem iščejo svojo srečo, tega slavé!

Kar je cesar Jožef II. za blagor človeštva storil, priznala je zgodovina in hvaležni priznajemo tudi mi, na pr. odpravljenje neredov po uradih, osvobojenje kmetov. „Liberalni“ Celjani pa po lastnem izreku ne slavijo teh dejanj, ampak dejanja, katera je Marije Terezije najstarši sin sam kot svoje zmote izpoznal na smrtnej postelji. Takega poslavljanja se ne moremo udeleževati, ker je samo demonstracija proti vladi in svobodi.

„Liberalnim“ Celjanom pa čestitamo, da so se tako očito in izrečno pokazali kot hlapce absolutističnega nasilstva!

Iz Mozirskega okolišča 25. oktobra. [Izv. dop.] Uže nekaterikrat nam je neki mesar iz Mozirja meso zavijal v nam neljubi list „Kmetkega Prijatelja“ po pravici imenovanega „Celjskega lisjaka“. Odkritosrčno rečemo, da nam meso v ta umazan listič zavito ne gre prav v slast. Zatorej prav po prijateljsko svetujemo, da naj omenjeni mesar ne dopušča temu lisjaku se po takšnem potu k nam urivati, kajti žal bi nam bilo, ako bi on, ki nam je sicer prijazen in ljub, zaradi takšnega grdobnega lističa in nja podkupljenega agitatorja „Reibenschuha“, kateri ga baje ž njim zalaga, škodo trpel.

Še jednemu drugemu trgovcu v Mozirji je navsvetovati, da bi ne delal škode sebi, ker občuje preočitno z nam do dna srca ognjusenim podkupljenim človekom.

Pa mislimo, da bodo tega podkupljenega grdeža vender skoro vzdignili iz naše mirne doline, da bi se dopolnila občna vroča želja prebivalcev gornje Savinjske doline.

Domače stvari.

— (Predsedniku Matice Slovenske,) gospodu Grasselliju se je prevzvišeni biskup Strossmayer na brzojavni čestitki poslani v dan posvečevanja Djakovske nove katedrale zahvalil z naslednjim pismom:

Velecienjenji gospodine predsedniče!

Prigodom minule svetčanosti, posvete nove stolne crkve moje, izvoljeste me na ime „Matice Slovenske“ počastiti srdačnom čestitkom. Na toj bratinskoj ljubavi iz dna Vam srdeca moga zahvaljujem. Bog dragi blagoslovio i Vasi Maticu Vašu na korist i slavu naroda sloven-

— In moram vas uveriti, da medveda ne dovolim nikamor odpeljati — z njim morejo storiti kar jim drago samo nasledniki Vasilija... A kar se tiče ovratnika, vas prosim odpreti ga takoj in sicer tukaj — v vasi, pred sorodniki Vasilija, v nasprotnem slučaju o vašem ravnanju poročam kamor treba. Komisar pogledal me je ostro in pomislil.

— Vi se po nepotrebnem tako vznemirjate, določil je on naenkrat. Jaz hotel sem tako zaukazati samo zato, da bi denar obvaroval od kraje... Nu, naj bode tedaj tako. Če se v tem tako zanimate, bi vam ne bilo morda ugodno biti navzočnemu pri odpiranju ovratnika? Prosim.

Jaz, komisar s pisarjem in sluge šli smo iz hiše in se napotili k medvedu, ležečemu nasproti Vasilijeve hiše pod streho žitnice. Okrog gnetilo se je vse naselenje Afanasjevke; bili so tudi mnogi iz sosednjih vasij, začuvši o takem nenavadnem v njih kraji slučaju in vaški starosta s slugo je komaj zdrževal radovedneže.

Posebno lazile so ženske, in nijsem mogel, da bi se ne bil nasmejal nad neko starko, molečo sta-

rosti škarije in s solzami prosečo ga: „Parfen Ivanič, krmilec! vsaj kaplico odstriži!“ To prosila je ona odstriči čop volne z vrata medvedovega, kajti volna z ubitega medveda in posebno odstrižena z vrata, je, kakor pravijo, jako koristna pri nekaterih boleznih. Tudi pri družih videl sem škarije. Pri našem približanju so kmetje in ženske utihnili in, odmakniviši se, dali nam pot k medvedu.

— „Vorkunov! Snemi ovratnik!“ ukazal je komisar pisarju.

Pisar stopil je bojazljivo k medvedu, pazljivo pogledal nanj nekoliko sekund in, cmokniviši z ustnami, jel snemati ovratnik. No, ovratnik bil je zategnen krepko, a tresočé roke Vorkunova so mu slabo služile, in še le s pomočjo sluge bil je ovratnik raztignen in snet z vrata medveda.

— „Razparaj!“ zapovedal je komisar.

Vorkunov vzel je iz žepa svoje suknje nožič, in davši konec ovratnika jednemu iz slug, a sam držeč za zaponu, jel je parati po šivu iz dveh širokih tolstih jermenov krepko sešiti ovratnik, vnotri katerega bilo je videti nekaj uloženega.

Nastala je tišina, napeta, čudna. Slišalo se je, kako so muhe žuzale po medvedu. Jaz pogledal sem radovedno na vse udeležence in ne prosta radovednost videla se je na njihovih obrazih. Ne to, od česar se človeku odpirajo usta in obraz navzame glupi izraz, ne — tu nij bilo razinutih ust, a fiziognomije vseh izražale so drugo čuvstvo. Meni se je vedno zdelo da, če bi bil v tem trenutku kdo od zadaj kriknil: „ej, otroci, grabite!“ bi! bi ovratnik hipoma raztrgan na kosce...

„Bolj počasi! Previdneje!“ dejal je komisar, stisnivši zobe.

Zadnje vrste gledalcev bile so ravno tako molčeče ko prednje. Samo iz odprtih oken Vasilijeve hiše slišalo se je nekoga ihtenje. Vsi želeli so čim brže videti, so li v ovratniku denarji.

Nazadnje bil je ovratnik z jedne strani po šivu razparan in notri pokazalo se je nekaj zavitega v sladkorni papir.

— „Pa—a—pir!“ zategnil je pisar, kazaje zavitek komisarju.

— „Papir!... Slišiš ti: papir!“ začul se je

skoga a na radost bratinskoga Vam naroda hrvatskoga!

Sa odličnim štovanjem
zahvalni
Josip Juraj m/p.
biskup.

— (Čitalnica ljubljanska) odnosno prvomestnik gospod dr. Karol Bleiweis vitez Trsteniški prejel je naslednje pismo:

Veleštovani gospodine predsedniče!

Primito ovim najtoplju moju hvalu na srdačnoj onoj čestitki, koju mi slavna Vaša čitaonica prigodom posvete nove stolne crkve u Djakovo priposlata izvoljela. Bog dragi blagoslovio i unapredio i Vas na sreću i slavu plemenitoga i bratskoga nam naroda slovenskoga!

Sa odličnim štovanjem

Strossmajer,
biskup.

— („Sokol“ ljubljanski) oziroma njegov starosta gospod dr. Ivan Tavčar prejel je naslednje pismo:

Velecijeni gospodine predsedniče!

Za minule svetčanosti posvete nove stolne crkve moje stiglo mi je mnogo prijateljskih i vrlo liepih čestitaka iz drage naše Slovenije, ali med svimi njimi osobito mi je mila ona Vašega „Sokola“. Momu srcu osobito je godilo razabirati, da se čestiti ljubljanski Sokolci jednim te iste krvi narodom smatraju, kojim i Hrvati. I pravo je moja gospodo! Čuvajmo svoje historičke i narodne svetinje, ali zato ipak jedni budimo u sviesti, jedni u borbi.

Na toj liepoj čestitki, u kojoj me precienjujuć i svojim **prvim sinom** nazivljete, najsrdačnije se zahvaljujem.

Sreću i blagoslov svim Sokolcem prosi

zahvalni
Strossmajer,
biskup.

— (Jour fixe) literarnega in zabavnega kluba je jutri 28. t. m. zvečer ob 8. uri pri Tavčarji.

— (Služba suplenta) za zgodovino, geografijo in slovenščino s slovenskim učnim jezikom razpisana je od 1. novembra t. l. za šolsko leto 1882/83 na c. kr. izobraževališči za učiteljice v Gorici. Plača po zakonu določena. Prošnje na vodstvo imenovanega zavoda.

— (Predavanje o kmetijstvu na ljubljanskem semenišči) upeljano je z mesecem novembrom po dve uri na teden. Letošnji zimski tečaj pride na vrsto občna in posebna rastlinoreja s posebnim ozirom na kmetijske razmere kranjske. Predavanje bode tako ure-

glas po vrstah gledalcev in bolj radovedni stopali so naprej.

— „Bolj počasi vi!“ kriknil je komisar. Vsi odstopili so nazaj.

— „Razvij papir!“ ukazal je on pisarju.

Pisar jame razvijati zavitek in potegne iz njega star potolčen četvrtak (1/4 rublja), dvogrivenni (20 kopejk.) petaltinni (15 kopejk.) in dva srebrna grivennika (jeden = 10 kopejk.)!

Denar ležal je v vrsti in vsak imel je po dve luknjici, skozi kateri je bila prodeta tenka medna žica in je bil zavit še v osminko višnjevega sladkornega papirja, na katerem je bila s tatarskimi kavkami naččkana ali kaka molitev ali izrek korana. Črnilo, s katerim so bile te kavke napisane, zgubilo je vso barvo, a papir bil je tako raztrgan in star, da je lezel na kosce od dotaknenja.

Komisar se je nasmijal in obrnivši se k meni opazil: „ste li sedaj zadovoljni?“

Jaz sem se obrnil in šel proč.

Kdo naredil je iz teh 80 kopejk 800 rubljev? Ali Tataři? Ali je kak kmet v svojih mislih povzdi-

jeno, da se ga bodo udeleževali lahko bogoslovci vseh štirih let. Predavanje prevzame gospod E. Kramar.

— (Relikvije) ukradel je neznan tat raz altar kapele v frančiškanski cerkvi, ki se ravno kar popravlja. Odragal je pečate in odnesel sv. ostanke, meneč, da je dobil dragocenost, ki se da spraviti v denar, v čemer se je pa temeljito varal.

— (Gimnazija v Kranji), ki ima letos še le tri prve razrede, šteje 91 učencev, izmed katerih jih je v prvem razredu 39. Te številke najboljše svedočijo potrebo kranjske gimnazije.

— (Na c. kr. učiteljskem izobraževališči ljubljanskem) je letos: v prvem razredu 23, v drugem 35, v tretjem 37, v četrtem 26, vkupe 121 učencev, tedaj 12 menj nego lani. „Laib. Schulzeitung“, ki bi utegnila v svojej zlobi celo trditi, da je letos vino zaradi tega tako kiselo, ker so nemškutarji propali pri mestnej volitvi, zaobrača naštevaje te številke licemersko oči proti nebu, da se kar belo vidi in trdi v vsej resnici: da je slabo obiskovanje prvega razreda nasledek „der Slovenisirung der Anstalt, und da diese stufenweise vor sich geht, so dürfte sich die Frequenz der Anstalt stetig vermindern“. Iz tega stavka je vidno, da je proroški duh obsenčil g. Simo, ki je pa, dasi ima zdaj več prostega časa nego doslej, ko je bil še c. kr. šolski nadzornik, pozabil vse to kar trdi tudi dokazati, pozabil menda tudi to, da je omenjeni zavod tudi lansko leto bil slovenski, a da je lansko leto bil odpravljen pripravljalni kurs, ki je leto za letom oddajal po 20—30 učencev v izobraževališče. Če je upeljava slovenščine toli nasprotna obilemu obiskovanju šol, zakaj pa je baš letos tako ogromno število učencev prihitelo v gimnazijo? Naj nam modrijani „Schulzeitunge“ blagovoljno razluščijo to vsekako opravičeno vprašanje.

— (Curiosum.) Divji kostanj v šolskem drevoredu pri Ljubljani za škofijo cvete. Čudno je videti o tem času golo drevo, katero močno poganja in ima že veliko cvetja.

— (Vabilo.) Odbor „slovenskega bralnega-podpornega društva“ v Gorici uljudno vabi častite društvenike k sledečim veselice in predavanjem: 1. V nedeljo 29. oktobra (pri lepem vremenu) „izlet“ v Miren. Gospodje društveniki se zberejo ob 2. uri popoldne v društvenih prostorih, od koder se odrine na vozovih v Miren. Gg. društveniki, ki se želé udeležiti izleta, naj se oglasé do 10. ure zjutraj istega dne v društvenih prostorih, da bode odbor vedel, koliko voz najeti. Pri izletu bodo peli Mirnski, Šempeterski in Goriški pevci. Iz Mirna nazaj v Gorico vrnejo se vozovi ob 7. uri zvečer. — 2. V nedeljo 12. novembra ob 4. uri popoldne veselica v društvenih prostorih s petjem in tombolo. — 3. V nedeljo 26. novembra ob 7. uri zvečer predavanje; govoril bode gospod predsednik profesor Povše. — 4. V nedeljo 10. decembra ob 7. uri zvečer bo predaval č. g. dr. Gregorčič, podpredsednik. — 5. V nedeljo 17. decembra ob 7. uri

gnil kopejke v rublje, rublje — v desetero rubljev, deseterico — v stotero rubljev in pustil sluh? A koliko ljudij se je vlačilo na lov za medvedom radi tega ovratnika? Koliko jih je vagalo svoje življenje? Ostane mi dodati nemnogo.

Jaz počakal sem v Afanasjevki pogreba Vasilija. Kaj me je stalo prebiti tamkaj dva dni in kako pravstveno muko sem pretrpel, ko smo jeli spremljati Vasilija v njegovo poslednje bivališče — o tem mi je težko samo spomniti se. Koža in ovratnik z denarjem bil je po ukazu komisarja oddan ženi Vasilija, a truplo medveda, kot umorivšega človeka, bilo je zakopano v zemljo. Vse to in tudi sekiro, puško in vso lovsko opravo, ki sem jo nekda j podaril Vasiliju, kupil sem prav drago od njegove žene sebi v spomin o človeku, ki je poginil vsled moje lehkomišelnosti. Lapko sem tudi kupil, a pes nij hotel pri meni ostati. Tretji dan po mojem prihodu domov se je strgal z verige in se zgubil — brž ko ne, pal je na potu v Afanasjevko volkom v zobe . . .

zvečer veselica s petjem, tombolo in govorom. Govoril bo gospod Ernest Klavžar, društveni tajnik. — Opomni se, da za posamezne zabave in predavanja se ne bodo razpošiljala posebna vabila — Gospodje društveniki, kateri so pevci, ali imajo sposobnost za to in se žele udeležiti pevskih vaj, naj se blagovoljno oglase pri odboru, da bo mogel preskrbeti, česar treba za poučevanje. — V Gorici 21. okt. 1882.

Odbor.

— (Društvo sv. Jeronima) izdalo je za l. 1883 naslednje knjige: Danico, koledar in letopis (22.000 iztisov); — Vinogradarstvo i pivničarstvo, spisal Fr. Kuralt; — Domača dvorba bolestnika spisal dr. A. Lobmayer; — Vjekopis dra. Jurja Dobrila, spisal Cvetko Rubetič in „Život svetaca in svetica božjih“.

— (Spremembe v Lavantinski škofiji.) Anton Jazbec, danes inštal. dekan za Marenberg, Zgornja Kungota prazna, se oskrbljuje iz Svičine, Cajnker Jakob, kaplan v Svičino, Vamberger Anton, kaplan v Poličane, Vojsk Alois, kaplan v Ribnico, Purgaj Jurij, kaplan v Dramlje, Laporje ostane prazno, Potočnik Anton, kaplan v Čadram, Tamše Valentin, kurat v Köbl, Kolar Vincenc, kaplan k sv. Vidu pri Ponkvi, Leber Fran, kaplan k sv. Iliju pri Turjaku, Geč Fran, kaplan k sv. Marku pod Ptujem, Slekovec Matevž gre v pokoj, Hrovat Pavl, kaplan v Koprivnico, Slivnica ostane prazna.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Dunaj 27. oktobra. Volilni shod društva demokratov v Josefstadtu postavil je jednoglasno dra. Kronawetter-ja kandidatom za državni zbor.

Inomost 27. oktobra. Skupna vsota vseh škod v preplavljenih 14 okrajih južne Tirolske na občinskem in zasobnem imetku znaša 15,593.000 gl. Nabranih novcev, ne računaje cesarjevega darila, došlo je do sedaj 250.000 gl.

London 27. oktobra. Gorenja in spodnja zbornica vzprijeli ste po vladi predlagano zahvalo brodovju in vojski. Gladstone pridržal si je, da o priličnem času predlaga rentno nagrado Seymour-u in Wolseley-u.

Narodno-gospodarske stvari.

Narodna razstava 1882 v Moskvi.

Kot sosedje mogočne severne države, v marsičem še nepoznate Rusije, moramo pozorno opazovati njen razvoj, njene napore k vsestranskemu napredku, ker kolikor toliko uplivajo tudi na naše posebno trgovinske in obrtnijske razmere. In ker je letošnja „Vserosijskaja promišleno-hudožestvennaja vystavka“ v Moskvi pravo zrcalo ruskega gibanja na trgovinskem in obrtnijskem polju, menimo vstrezati svojim čitateljem, ako jim kolikor možno podrobno opišemo narodno razstavo v Moskvi. Da se nam pri tem početji ne bode očitalo, ka smo „krasnopisci“, povemo že naprej, da se naše poročilo naslanja izključivo le na nemške liste, v prvej vrsti na tednik, na Dunaji izhajajoč, in ta je: „Austria, Archiv für volkswirtschaftliche Gesetzgebung und Statistik, für Industrie, Handel und Verkehr. Redigirt und herausgegeben vom statistischen Departement im k. k. Handels-Ministerium“, na dalje „Deutsche Zeitung“ in „N. Fr. Presse“. Izbrali smo si te liste za tega delj, ker jim gotovo nihče ne bode predbacival simpatij Rusiji nasproti in se je nadejati, da so imeli njihovi dopisniki in sodelavci za vsako napako, za vsako pego, izredno pazno oko. — Ker so poročila v „Avstrii“ jako obsežna, začnemo najprej s poročilom v „Deutsche Zeitung“, ki v 18. dan julija pod nadpisom: „Die allgemeine russische Industrie Ausstellung in Moskau“ piše:

„Moskva, ki ima sicer za Londonom in Parizom uže največji promet na svetu, ki je morda celo prostraneja, nego Pariz in katera kar se tiče raznovrstnosti in izvornosti narodnih tip, nijna para, dobila je z vserusijsko umetniško in obrtniško razstavo, ki se je otvorila v 16. dan majnika, novo privlačno silo, katera privablja zlasti prebivalce centralne Azije v mogočnih tolpah. 6000 javnih voz, ki uže za normalnih časov krožijo po Moskvi, pomnožilo se je še za 20.000, a vsi ti še ne zadostujejo potrebi, akoravno ima Moskva izvrstno konjsko železnico (Tramway), v katerej dobi znotraj za 5 kopek (6 krajc.), na vrhu (Imperiale) pa za 3 kopeke (4 kr.) vsak gost dober sedež in akoravno brezštevilni omnibusi prekrizujejo mesto na vse strani. V Moskvi, kakor v vsej Rusiji sploh, smatra se peš-hoja nepotrebnim napenjanjem mušic in potrato možij. Uže

navadni „izvoščik“ — kakor ima Arabljan tisoč izrazov za konja, Nemeč tisoč imen za preveč ugašeno žejo, Francoz tisoč besedij za „ces dames“ itd., tako ima tudi Rus tisoč slovesov, da zaznamuje raznovrstna ruska kola in vozove, vozniku pa, ki vodi javne vozbe, pravi se vedno le izvoščik — ta navadni izvoščik tedaj zapreže v svoj voz, ki se ve da nij v vsem izbornem, jako čvrstega konja in pelje te za 10 kopek (12 krajcarjev) uže precejšno daljavo.“

„Moskva je vsikdar velik bazar, v katerem je večten somenj, lahko si je tedaj misliti, v kakih dimensijah se vrši promet, odkar je odprta razstava. Saj je Rusija svet za se s sto milijoni prebivalci, in razstavljalci kakor tudi gledalci prihajajo iz Vladivostoka — kamor je moči priti le če se obpluje zemlja — iz Taškenda, kakor iz Varšave in Vladimira, ne glede na mnogobrojne Perzijane, Kitajce, Afgance, Rumelijote, Bolgare, pa saj „wer zählt die Völker, nennt die Namen, die alle hier zusammenkamen.“ Veliko nepravico zakrivilo je vnanje, zlasti pa avstrijsko časopisje, ker rusko razstavo popolnem prezira.“

„Ta razstava je v jako mnogih ozirih mnogo interesantnejša, nego vse svetovne razstave, kar jih je bilo zadnja leta. Odlikuje se osobito v tem, da daje brezprimerno sliko ruske narodne in hišne obrtnije. Če so uže razstavljeni proizvodi veleobrtne taki, da inostrancu, prihajajočemu v Rusijo s predsodki, mogočno imponujejo, odpira oddelek za rusko hišno obrtnijo popolnem novo obzorje ruskega narodnega življenja. Vidno je, da zna ruski kmet kaj več, nego samo žganje piti. Z najprvotnejšim orodjem, iz najbolj prhke in nevhvaležne tvarine ume Rus proizvoditi prave pravcate umotvore. Posebno kmetje v severno-vzhodnih in po južnih gubernijah, v katerih žilah kroži še tatarska kri, odlikujejo se po uprav orijentalnem okusu za harmonijo boj in ornamentiko. Krasna vezenja, hišno orodje slogu primerno barvano, rezbarije, ki razodevajo mojstersko roko, in veliko stvari, katerim se sedaj čudijo v Moskvi, nastalo je v kmetjskih izbah, kjer so kaj vsakdanjega. Sedaj je ugodna prilika, spoznavati narod ruski. Vsi ti zlatarji in srebrnarji iz Dagestana, tkalci preprog iz Buhare, kovači orožja iz Taškenda, kojih dela izzivajo občudovanje, so po večini Tatari in Rusi iz Ukrajine in od vzhoda, ki so jedini ohranili in gojili v svojih pesnih in pripovedkah rusko tradicijo skozi stoletja, pokazali se bodo kmalu kot pristni Tatari, čistega in blazega značaja, če se jim odmije dozdevna kultura.“

„A tudi napredki veleindustrije, ki so se v Rusiji storili v zadnjih desetih letih, so uprav gigantni. V tekstilnej obrtniji pričena Rusija v srednji Aziji uže konkurenco z Angleži. Ivanovo in Lodz nadkrilujeta Manchester; holandsko društvo je ravnokar s tovarničarji v Ivanovem sklenilo kup za tri milijone rubljev, ki se tiče pavolnega blaga, za Kitaj namenjenega. Vnanji obrtniki zlasti utegnili bi jako veliko zanimivega najti v Moskvi in tudi gospódi „vom Wiener Ballplatze“ priporočal bi pohod moskovske razstave, začelo bi se jim dozdevati, da si o marsičem snujejo prazne ilusije n. pr. o simpatijah, katere mislijo, da imajo mej Poljaki v Rusiji. Kaže se, kakor bi si bili Poljaki pouke svojega pesnika Kraszewskega vzeli k srcu.“

„Kraszewski spisal je dva romana „Morituri“ in „Resurrecturi“, da bi poučil Poljake, da le z delom pridejo zopet do samostojnosti. In mej tem, ko je v Galiciji poginilo še to malo, kar je bilo industrijskih podjetij in dežela obubožava vedno bolj, širi se blagostanje v Ruskej-Poljskej vsaki dan; prebivalstvo mest podvojilo se je v desetih letih; umetelnost in literatura sta v cvetju. Rusija širi poljsko obrtnijo in ponuja jej neizmerno trgovišče. Res da so bili večidel le Nemci in židovi, ki so zasadiili obrtnijo v Poljskej in v Rusiji in da se jim sedaj slabo plačuje, a dan danes stoji ruska in poljska obrtnost uže na lastnih nogah in razstavo v Moskvi je temu sijajen dokaz.“ (Dalje prih.)

Razne vesti.

* (Krona, žezlo in državno jabolko ruskega carja.) Za kronanje v Moskvi belokamenoj delajo se vsakovrstne velike priprave in povšod so čitati popisi krone in drugih insignij. Ruska krona je toli veličastna, da nijma noben vladar jednake. Narejena je po modelu zadnje bizantinske in zení se na 1,100.000 rubljev. Sestavljena je iz dveh polovin, ki simbolično predstavljata vztočno in zapadno rimsko carstvo. V sredi meji polovinama je postavljen okroglast rubin, na katerem stoji križ s petimi jako dragocenimi kameni. Krono naročila je carica Katarina II., ki je nastopila prestol in bila kronana v septembru 1767 l. Vsa krona sestoji iz dragocenega kamenja in 58 izredno lepib biserov. Žezlo bilo je izdelano pri kronanji cara Pavla I. 1797 ter je okrašeno z dvema briljantima,

ki sta svetovno poznata pod imeni „Lazarev“ „Orlov“, in imata vsak svojo zanimivo zgodovino. „Orlov“, gledé čistote in ognjevitosti izmej najlepših vseh poznanih dijamantov, bil je po grofu Orlovu kupljen za 450.000 rubljev. Grof ga je dal potem brusiti, pri čemer je kamen izgubil 9³/₄ karatov, sedaj tehta še 194³/₄ karatov in se ceni na 2,399.410 rubljev. Nad dijamantom „Orlovom“ je krasno izdelan dragocen orel. Žezlo je 81 centimetrov dolgo. — Jabolko bilo je napravljeno za kronanja carja Pavla iz čistega zlata, ima v sredi tri vence iz dražih kamenov, sredi vencev pa velik briljant. Na vrhu jabolka je podoba iz samih safirov, na tej pa križ iz dragega kamenja. Razen tega omeniti je še red sv. Andreja, katerega nosita car in carica samo pri kronanji. Red in trak je sestavljen iz samih briljantov.

Meteorološko poročilo.

A. V Ljubljani:

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mokrina v mm.
23. oktobra	ob 7. uri	732.04 mm.	+ 9.0° C	slabotna burja	oblačno	26.00 mm. dežja.
	ob 2. uri popoldne	729.28 mm.	+ 9.6° C	slabotna vzhod brezvetrije	oblačno	
	ob 7. uri zvečer	734.74 mm.	+ 6.8° C		oblačno	
24. oktobra	ob 7. uri	737.03 mm.	+ 4.0° C	brezvetrije	deloma jasno	2.85 mm. dežja.
	ob 2. uri popoldne	735.23 mm.	+ 9.8° C	slabotna jugovzhod	deloma jasno	
	ob 7. uri zvečer	735.14 mm.	+ 8.2° C	slabotna jugovzhod	oblačno	
25. oktobra	ob 7. uri	734.61 mm.	+ 9.2° C	brezvetrije	oblačno	0.00 mm. dežja.
	ob 2. uri popoldne	734.10 mm.	+ 15.4° C	brezvetrije	oblačno	
	ob 7. uri zvečer	732.87 mm.	+ 12.6° C	brezvetrije	oblačno	
26. oktobra	ob 7. uri	730.20 mm.	+ 14.6° C	slabotna jug	oblačno	0.00 mm. dežja.
	ob 2. uri popoldne	731.83 mm.	+ 17.0° C	slabotna jug	oblačno	
	ob 7. uri zvečer	733.71 mm.	+ 11.2° C	brezvetrije	jasno	

B. V Avstriji sploh:

Zračni pritisk se je povsod za spoznanje vzdignil, vendar je bil še vedno podnormalen; razdeljen je bil še precej enakomerno; razločki mej maksimum in minimum niso bili posebno ekstremni. Vetrovi so bili večinoma slabotni; prevladovati so jeli zadnje dni zopet južni vetrovi. Temperatura v prejšnjih dneh podnormalna, postala je zadnje dni vsled južnega vremena povsod normalna ali pa še nadnormalna. Nebo je bilo zadnje dni večinoma „deloma jasno“ in „deloma oblačno“, vreme sicer še vedno nestanovitno, vendar ne več neprenehoma deževno.

Dunajska borza

dné 27. oktobra.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	76 gld. 65	kr.
Srebrna renta	77	35
Zlata renta	95	50
5% marcna renta	92	10
Akcije narodne banke	835	—
Kreditne akcije	307	70
London	119	15
Srebro	—	—
Napol.	9	46
C. kr. cekini	5	65
Nemške marke	58	40
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld. 118	75
Državne srečke iz l. 1864	100	75
4% avstr. zlata renta, davka prosta	95	45
Ogrska zlata renta 6%	119	20
„ „ „ 4%	87	80

Tuji:
25. oktobra.
Pri Slonu: Krall iz Trsta. — Robida iz Reke. — Jäger iz St. Vida. — Klamer iz Bištrice. — Kulnigg iz Herzendorf.
Pri Mallét: Fiehl z Dunaja. — Primisir iz Ribnice. — Just z Dunaja.
Pri avstrijskem cesarju: Schlesinger Sam. iz Gradca.
Pri bavarskem dvoru: Heinrich, de Tronzio iz Trsta. — Kargl iz St. Joba. — Hakler iz Günica. — Klein z Dunaja.

papirna renta 5%	86	90
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	104	—
Dunava reg. srečke 5%	100 gld. 114	—
Zemlj. obč. avstr. 4 ¹ / ₂ % zlati zast. listi	118	25
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	97	75
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	105	75
Kreditne srečke	100 gld. 174	25
Rudolfove srečke	10	18
Akcije anglo-avstr. banke	120	124
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	229	—

Zahvala.

Podpisani cestni odbor se uljudno zahvaljuje vsem, kateri so bili došli k svečanosti, kakor tudi tistim, ki so poslali telegrame večraj 23. t. m., ko se je odprla nova cesta Idrija-Vrščev-Selin.

Cestni odbor Idrijski,

v 24. dan oktobra 1882.

(692)

Anton Plešner, načelnik.

Št. 15.511.

(679—3)

Razglas.

Izvrševaje ukaz visocega c. kr. deželnega predsedstva od 14. oktobra t. l. št. 2147/Pr. in opiraje se na §. 25 volilnega reda za državni zbor se javno naznanja, da je imenik volilcev za volitev jednega državnega poslanca, ki ga ima mesto Ljubljana dne 9. novembra t. l. izvoliti,

od 24. do vštete 31. dne t. m.

v magistratnem ekspeditu razpoložen za splošno pregledovanje.

Ugovori zoper ta zapisnik, bodi si, da je vanj kdo za volitev neopravičen upisan ali da je izpuščen kdo, ki ima volilno pravico, morajo uložiti se najpozneje do zadnjega gori določenega, t. j. 31. dne t. m.

Ugovori po preteku tega dne uloženi, se bodo zavrnilo kakor prekasni.

Volilne izkaznice se bodo volilcem o pravem času poslale; ko bi pa kateri volilec izkaznice iz katerega koli uzroka vsaj 24 ur pred volitvenim dnem ne bil dobil, naj se sam oglasi zaujo pri podpisnem uradu.

Mestni magistrat v Ljubljani,

dné 22. oktobra 1882.

Župan: Grasselli.

Komptoarista in magacinerja

z dobrimi spričevali iščem in takoj sprejem v svojo tovarno.

(687—1)

Julij Starè v Kamniku.

Zakup trgovišča.

Na Hrvatskem, ob glavnej cesti Zagreb-Brežice, dve uri od Zagreba, 1 uro od Brežic, 1/4 ure od železnične postaje Savski Marof, na obljudenem kraju daje se dobro opravljena krčma, potem trgovski prostori, posebno pripravi za kramarsko prodajalnico takej in prav ceno v najem. Natančneje se izve pri oskrbništvu gosposčine Laduè, pošta Savski Marof na Hrvatskem. (684—2)

Umetne (574—17)

zobe in zobovja

postavlja po najnovejšem ameriškem sistemu v zlatu, vulkanitu ali celulojdu brez bolečin. Plombira z zlatom itd.

Zobne operacije izvršuje popolnem brez bolečin

zobni zdravnik A. Paichel,

poleg Hradskega mostu, v I. nadstropji.

Gostilna in kavarna

v narodnej čitalnici v Ljubljani,

s steklenim salonom, gostilničnim vrtom, kegljiščem in stanovanjem se od sv. Jurija 1883 naprej daje v najem. Za to podjetje se je oglašiti pri odboru narodne čitalnice do konca decembra 1882. (690—1)

Za Vsesvete!

Cvetlične preveze za rakve in nagrobne vence,

najokusnejše napravljene, priporoča v velikej izbéri po najnižjih cenah

Hugon Fischer,

Ljubljani, Preširnov trg.

(688—1)

Prodajalnica nahaja se začasno v I. nadstropji.

Lastnina in tisk „Národne tiskarne“.